

8è Concurs
Literari
de Relats
Curts

LES PRESES

Obres premiades

Categoria A:

Carla Costa

LA NOIA I LA LLUNA

Hi havia una vegada una noia molt llesta. Sempre portava una cua i vivia en un poble molt petit que es deia les Preses.

Un dia quan es va aixecar va veure la lluna al terra que havia caigut. La va agafar i la va voler ajudar a tornar al cel. Primer va provar de muntar un globus perquè pogués anar a casa seva però no va funcionar. Després va anar a comprar un helicòpter teledirigit però es va trencar i va caure. Res funcionava! Però com que la noia era inventora va muntar una catapulta i la va tirar. Quasi arriba a dalt del cel però va passar un coet súper ràpid i la va fer caure un altre cop. Mentre la noia estava tota distreta pensant de quina manera podia enviar de nou la lluna al cel, es van formar unes grans bombolles de sabó amb el sabó de la rentadora que s'havia vessat i la lluna dins d'una d'elles va començar a surar. Quan la nena es va girar va veure que la lluna ja tornava a estar al cel. Al seu voltant hi tenia una mena de llum vermellosa. Qui sap si era la bombolla de sabó que també s'havia quedat allà dalt.

Categoria B:

Laia Chacón

QUÈ ÉS ALLÒ?

Fa uns quants dies que estic molt preocupada, cada nit quan me'n vaig a dormir veig una ombra molt estranya. Aquesta ombra em sembla té forma d'ocell, però molt i molt gran. Té les ales molt grans i el bec molt petit, també té les plomes molt llargues. Cada nit ve a la meva habitació, i no se per què. Potser perquè m'agraden els ocells i tinc molts dibuixos penjats a l'habitació. Però ara, ja n'estic farta. D'aquesta nit no passa! Estic decidida, descobriré que és aquesta ombra tan estranya. Aquesta nit m'hi acostaré a veure què és i ningú m'ho impedirà.

Ho he aconseguit ja he descobert el misteri de l'ombra!!!

Ahir, quan vaig anar a dormir estava esperant veure-la. No vaig haver d'esperar gaire que ja la tenia al davant, em vaig omplir de valor i vaig agafar uns quants peluixos de l'habitació i m'hi vaig apropar a poc a poc.

Estava molt espantada, però no em podia fer enrere, la curiositat em vencia, ho havia de descobrir sí o sí. Quan em vaig omplir de valor i amb els ulls tancats amb la por del que em podia trobar, vaig mig obrir un ull i per fi ho havia descobert, era la meva germana!

Cada nit es llevava somnàmbula i passejava per la casa i ni els meus pares ni jo ens n'havíem adonat. Ara ja havia descobert el misteri. La forma d'ocell, les plomes, el bec...tot havien estat imaginacions meves.

Això m'ha ajudat a veure que la imaginació ens pot fer males passades, hem de ser valents i saber el que és real o el que forma part de la imaginació.

Categoria C:

Eva Pastoret

PERQUÈ JO NO?

Ja torno a veure el pesat d'en Piter tontejant amb la Laia, la nena que m'agrada.

Sóc en Pau, tinc 11 anys, vaig a l'escola de les Preses i el meu somni és ser popular algun dia.

Avui m'he llevat al matí molt content i amb ganes d' aprendre coses noves. Després d'esmorzar, com cada dia, he agafat el meu patinet i he anat cap a l'escola. Pel camí he trobat en Ricki i en Pere, els meus millors amics. Abans d'arribar a l'escola, ens hem creuat amb en Piter i tota la seva pandilla. En Piter és el nen més popular de l'escola, hem estat junts des de la guardaria però mai ens hem entès del tot.

Quan he entrat a la classe, com sempre, en Piter ha rigut de mi perquè duia uns pantalons verds a mitja cama i deia que semblava un pescador. Tothom li ha seguit la corrent, fins que la Laia ha dit que el seu germà tenia els mateixos pantalons. Tothom ha callat de cop. Per primera vegada la Laia s'havia fixat amb mi!

En sortir de l'escola, un cop acabades les classes, hem anat a jugar al parc. Com cada dia, en Piter ha triat el joc, hem jugat a futbol i tampoc m'ha volgut al seu equip. Cap novetat!

De sobte, mentre jugàvem en Piter s'ha posat a cridar i a plorar. Nosaltres no sabíem què passava, però ell ha començat a cridar: NOOOOO!!! traieu-me-la del cap, ràpid! No hi ha hagut ningú que s'atrevís a acostar-se. Jo he estat l'únic que he anat a mirar que li passava. Resulta que damunt del cap tenia una petita i minúscula aranya negra. Li he tret i ell ha agafat el seu patinet i ha marxar escopetejat. Tothom s'ha posat a riure.

L'endemà va venir ben avergonyit i a partir d'aquell dia ja no es va riure més de mi. No he aconseguit mai ser popular, però ara crec tampoc és necessari.

Categoria D:

Neus Masegur

MEMÒRIES

M'explicaves històries, me les escoltava, m'interessaven, m'agradaven... M'enamorava la forma en què les explicaves, la passió que hi posaves, el gran esforç que feies perquè ho entengués o l'amor tan capritxos que em feies arribar. Totes aquelles memòries, records, rialles o plors de la teva infància sedimentaven dins meu, com la sorra al desert. Una brisa càlida i suau acompanyava el desert en tot moment, creant dunes dins meu. Volia escoltar més i més, volia saber més coses del teu passat. M'agradava la forma tan senzilla en què m'ensenyaves les coses més complicades. Admirava la teva dedicació i la poca importància que li donaves al temps que perdies amb mi. M'apassionava el teu rostre de felicitat quan em veies mirant-te fixament als ulls, embadalida, encantada amb la subtil bellesa de tot allò que m'explicaves. Cada cop la brisa era més i més suau, ja en prou feines quedaven dunes, ni records per sedimentar. M'era difícil parlar amb tu. No sabia on eres. Tenia por. Quan pensava en tu sentia un encreuament d'emocions, com quan el mar i la sorra es troben. Sentia pànic, dolor i esgarrifances, però també un amor invencible i honest. Al desert s'hi havia establert una guerra on els bons sentiments batallaven contra aquells sentiments que ningú vol haver d'experimentar. El conflicte perdurava i perdurava, cada cop sentia menys, cada cop parlàvem menys, no sabia on eres, ni on anaves. El temor va vèncer, ja no sentia el mateix. Les dunes havien desaparegut. No hi havien records la brisa se'ls havia endut, les memòries s'havien perdut, no tenien ni rumb, ni destí, només seguien a l'astuta brisa que només volia fer mal. Jo, encara creia que dins meu quedava una llavor d'esperança, capaç de germinar i aconseguir fer d'aquell desert tan àrid un lloc fèrtil i ufanós. El temps fugia de les meves mans, intentava aturar-lo, per tal de fer infinits aquells moments tan breus. Volia impedir que el temps s'escapés de mi com ho fa un estel fugaç en una nit de primavera. Ja no ens veiem, ja no ens sentíem l'un al costat de l'altre, ja no parlàvem. Tot era fosc. T'havies perdut i no sabia on buscar-te. T'havies esfumat, havies marxat de mi. Jo sabia que mai ningú t'eclipsaria, mai ningú seria com tu, mai ningú em podria fer sentir el mateix. Mai podré estimar tant a ningú com ho he fet amb tu, perquè per mi ets tan necessari com el Sol en els dies de fred.

Categoria E:

Arnau Bassols

QUÈ VOLS SER DE GRAN?

Tardes de diumenge, el sol comença a despendre els últims raigs de sol que li queden, tenyint tot el cel d'un color vermell intens, és llavors quan els carrers s'omplen de gent i l'àvia em fa sortir a donar un tomb pel poble. No hi ha dia que les seves amigues no em preguntin, després de la típica frase recordant-me lo gran que m'he fet, què m'agradaria ser de gran. Jo, cansat de sempre haver de dir el mateix, responc amb aires d'esgotament: Vull ser creador de persones. És llavors quan em miren amb cara d'ignorància i, abans de que diguin res, els dic:

Imagini una enorme pedra envoltada per milers de persones que la volen comprar. Com que ara per ara només és un roc, sense cap forma establerta, sense cap significat i sense que transmeti res, ningú la vol. Els compradors marxen i la deixen una temporada sola. Durant aquest temps, aquesta pedra, coneix a algú molt especial, coneix algú que es fa anomenar escultor. Li diu que la convertirà en la pedra més bonica del món i que serà capaç de aconseguir el que es proposi. Aquest, l'ensenya a parlar, a escriure, la fa riure, la fa jugar, li ensenya el que està bé i el que està malament i està amb ella en els moments bons però també en els moments dolents. Evidentment que li ensenya matemàtiques, llengua i ciències, però sobretot, la fa humana. Li dona confiança quan està desmoralitzada, li dona calor quan té fred, li canta cançons, li ensenya llibres, li explica contes abans d'anar a dormir i la tracta com si fos un fill seu.

Quan els compradors tornen, no es poden creure el que veuen. Aquella simple roca ara és una escultura increïble. Està totalment definida, té una forma molt particular i amb molta personalitat, barreja estils de diferents cultures del món i, sobretot, és totalment diferent a qualsevol de les que havien vist abans. El que era una simple pedra, ara és una obra d'art.

A nosaltres, encara que ens sembli que no, naixem sent poc més que un tros de matèria a l'espai, com una roca. Poc a poc, i gràcies a les fantàstiques persones que ens envolten, anem evolucionant fins a convertir-nos amb qui realment som.

És per això, que hem d'estar molt agraïts a les persones que, des de que som petits, ens han estat polint, llimant, dissenyant la nostra estructura, creant-la sense cap error, formant els eixos de simetria perfectes i tenint en compte les proporcions i les ombres perquè tots puguem acabar sent autèntiques "obres d'art".

Clar que hauria estat més fàcil contestar "Mestre" quan em pregunten què vull ser de gran, però realment, el que vull fer durant la meva vida, és crear persones.

Categoria F:

Jenni Rodà

DATA DE CADUCITAT

La Rita va anar cap a la cuina, va obrir la nevera i en va treure un iogurt. Era natural i sense sucre, els únics que realment li agradaven. No suportava els sabors edulcorats que en mataven el veritable gust, ni tampoc les textures excessivament greixoses i consistents, i encara menys trobar-se algun tros de fruita enmig de les cullerades. Abans de treure-li la tapa es va fixar en la data de caducitat que hi havia escrita, força grossa i de color negre. Era un detall que sempre li passava per alt, però llavors hi havia parat una atenció especial. Segurament era perquè allà, ben imprès, hi apareixia allò que tant temia: el dia de la seva operació.

Després de moltes visites, proves i tractaments els metges havien dictaminat que calia treure aquell tumor del cap en un quiròfan, i aquell cinquè dia del mes de maig, al matí, ben d'hora, entre les vuit i quarts de nou, havia estat el moment escollit. A partir d'aquella determinació per a la Rita havia començat la veritable tortura, perquè sabia que tot podia anar molt bé o ser un fracàs estrepitos, que s'ho jugava tot a una sola carta, i ella amb l'atzar, amb els disset anys que tenia, no hi havia cregut mai.

La Rita patia per la seva cabellera quilomètrica de color castany clar, ben llisa des de l'arrel fins gairebé a la meitat i lleugerament ondulada a les puntes. Sabia que per fer-li aquella intervenció els hi aniquilarien tots, almenys els de la banda esquerra, que era la que estava afectada pel tumor. Tenia tanta por de perdre una part tan seva, que la caracteritzava tant, que encara no havia tingut valor —malgrat la insistència dels de casa— d'agafar hora a la perruqueria. No s'imaginava asseguda en una butaca, amb aquella bata fosca que li posaven pel damunt perquè els cabells no se li escolessin entre la roba o entre la pell, i mirant en direcció al mirall que tenia just al seu davant per veure amb tot detall la suposada obra d'art que farien a la seva closca. No ho podria resistir: es posaria a plorar quan les tisores tinguessin el primer contacte, encara que només fos un lleu fregament, amb la seva cabellera. Hauria de tancar els ulls o demanar-li a la perruquera que tapés el tros de vidre perquè no la reflectís. No es contemplaria enlloc, ni allà ni tampoc a casa. I es guardaria les seves

espigues de blat, tan llargues i boniques, en una capsa com si fos un tresor, amb l'esperança que algun dia, ben aviat, li tornarien a créixer sobre el cap.

La Rita també patia pels seus records. I si resultava que quan es despertava de l'operació no recordava res del que havia viscut o bé ho recordava tergiversat? Ella no volia oblidar els berenars que li preparava la seva iaia cada tarda quan sortia de l'institut. Ni les històries que li havia explicat el seu avi de l'època de la guerra civil en què n'havien hagut de passar mil i una per continuar subsistint. Ni les cues de cavall, tan ben clenxinades i amb mig litre de colònia, que li feia el seu pare cada matí. Ni els dibuixos que la seva mare li estampava en una llibreta d'espiral amb llapis de tots els colors. Ni els intercanvis de vestits i de sabates i de bosses de mà amb la seva germana. Cada una d'aquelles vivències les tenia emmagatzemades dins seu i no li donava la gana que quatre estris quirúrgics li ho desordenessin tot o li prenguessin una vida viscuda que era ben seva. Per què llavors davant de qui podria reclamar aquella pèrdua? Els professionals que la intervindrien aixecarien el dit i sense abaixar la mirada assumirien que havia estat un error seu? No, estava segura que no, que tothom emmudiria i que hauria d'aprendre a començar de nou amb la seva taula rasa particular.

La Rita encara tenia un altre motiu per patir i era per com reaccionarien els altres quan la veiessin sense cabells, amb el cap ben cosit i amb les seqüeles de què li havien parlat que li podrien quedar. Sabia que hi hauria els que com que no sabrien ni com posar-s'hi evitarien les visites, almenys durant un espai de temps força llarg, i que quan les aigües estiguessin més calmades i ella ja s'hagués acostumat, per dir-ho d'alguna manera, a viure diferent apareixerien com si res. També sabia que hi hauria els que amb la intenció d'animar-la l'enfonsarien encara més. Perquè li dirien que així estava molt maca, que no se li notava gens que no podia vocalitzar del tot bé, que podia estar contenta perquè pel que li havien diagnosticat no es preveia que pogués coordinar tan bé les cames per caminar i que no es desesperés perquè amb temps i amb paciència es posaria tot a lloc. Tenia l'esperança, però, que hi hagués algú que fos de l'últim grup i que no s'esforcés a dir-li cap paraula, sinó que se la mirés amb cara de ràbia, d'impotència, de frustració i que l'abracés ben fort per

demostrar-li que sí, que tenia tota la raó, que el que li havia passat era una autèntica putada.

La Rita entre un pensament, i l'altre, i l'altre va acabar-se el iogurt natural i sense sucre que havia tret de la nevera per menjar-se després de dinar. Ho havia fet sense adonar-se'n, sense parar-hi cap mena d'atenció. I li va saber una mica de greu, ella que era de vida, i més al davant d'aquelles postres, que sempre les havia considerat una mena de petit plaer. Els ulls se li van dirigir de nou cap al cinc de maig, imprès en lletra força grossa i de color ben negre. Tant de bo que quan arribés aquell dia tots els seus pensaments, els que la devoraven per dintre, també haguessin caducat.